

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 19. Coresmiani Hierosolymis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

§. XIX.

Sæcul. XIII.
A.C. 1244.

Coresmiani Hierosolymis.

Erat illis fane auxilium magis quam unquam alias necessarium: novi enim homines barbari Christianis antea incogniti Terram sanctam occupaverant. Scriptores ejus temporis eosdem varie quidem, plerumque tamen Coresmianos nuncupant: & probabilissima opinio est, e regione Covarcena Corasaniæ ad septem triones finitima eos venisse. Cum eorum Princeps Sultanus Mahometes Couarzem-schach dictus abhinc tres ac viginti annos circiter a Ginguiscano pulsus, & vastata terra esset, hæc natio huc illuc errans, & agros, unde viveret, quærens, Hierosolymam usque pervenit eo modo, qui refertur in epistola, quam Pto-

Bibl. Orient.
p. 1001.

v. Sanut.
p. 217.

ap. M. Par.
p. 556.

lemaide 25 Nov. 1244 Robertus Patriarcha Hierosolymitanus, Henricus Archiepiscopus Nazarenus, alique regionis illius Antistites ad cunctos Franciæ Angliæque Præsules dederunt. Ejus summam vide!

Tartari Persiam depopulati Coresmianos ex ipsorum patria ejecerant: quibus, cum domicilium a nonnullis Principibus Saracenis frustra flagitassent, Sultanus Babylonius Terram sanctam assignavit, suam promittens opem. Igitur

Histor. Eccles. Tom. XX. G g cum

Secul. XIII.
A. C. 1244.

cum numeroſo equitum exercitu, cum uxoribus ac familiis venerunt, & tam ſubito, ut ne illi quidem, qui in propinquo erant, id prævidere potuerint. E tractu Sapheti ac Tiberiadis Hieroſolymitanam ingreſſi provinciam, Turio Equitum Gazam uſque omnem ſibi agrum vendicaverunt. Tum Damafci & Chameliæ Sultanos fœdere nobis conjunctos & Coresmianis infenſiſſimos in auxilium vocare ſtatuimus, concorditer ita ſentientibus Magiſtris Equeſtrium Ordinum Templarii, Hoſpitalarii & Teutonici, atque Nobilibus provinciæ viris. At illo ſubſidio moras trahente, cum neutiquam munita ſit Hieroſolyma, incolæ Chriſtiani ſe Coresmianis impares rati, relicta cum ſuorum pauciſſimis urbe ſexies mille ac plures numero ad Chriſtianos reliquos abibant.

Per montes cum familiis & bonis ſuis faciebant iter, fidentes induciis, quas cum Sultano Caraceniſi, & cum monticolis Saraceniſi ruſticis pepigerant: cum iſti contra euntes eorum alios trucidarunt, alios in ſervitutem abstractos, & inter hos etiam Virgines Deo ſacras ſuæ gentis hominibus vendiderunt. Quosdam elapſos poſtquam in Ramæ planitiem deſcenderant, adorti Coresmiani obruncabant: & tanto de populo vix trecenti fuga ſalutem inveniebant. Denique
Hiero-

p. 557.

Hierosolymam pene desertam ingressi Coresmiani Christianis reliquis in templo sacri sepulchri abditis ipso loco viscera eximebant: Sacerdotibus ad aras rem divinam facientibus ferro demetebant capita: dicebatque alter alteri: Spargamus hic sanguinem Christianorum, ubi vinum Deo suo offerunt, quem hic e cruce pependisse dicunt! Sacro sepulchro multis modis deformato, avulsoque marmore, quo exterius cingebatur, Montem Calvariae totamque Ecclesiam implebant omni fordium genere, & columnas ad Christi sepulchrum positas ad Mahometanum mittebant. Disruptis monumentis Regum eodem in templo sepulcorum, scilicet Godefridi Bullionii & successorum ejus ossa dispergebant. Profanabant montem ac templum Sion, & in valle Josaphat Ecclesiam SS. Virginis sepulchro claram: templum vero Bethlehemiticum, ac praesepe nascentis Domini execrandis flagitiis, quæ dicere non ausim, contaminabant, pejores omnibus Saracenis, erga loca sacra aliquam semper reverentiam conservantibus. Hac ex narratione patet, quanta cautione legendæ sint hodiernæ de iisdem locis sacris relationes.

Epistola sic continuatur: Tanta mala ferendo minime pares, Coresmianis, ne toti regioni vastitatem inferrent, cum me-

G g 2

mora-

Sæcul. XIII.
A.C. 1244.

Sæcul. XIII.
A. C. 1244.

moratis duobus Sultanis obsistere decrevimus. Quarto Octobris exercitus noster prope Ptolemaidem in viam se dedit, & juxta littus per urbem Cæsaream locaque maritima processit. Coresmiani ad Gazam castra posuere, a Sultano Babylonio subsidium expectantes. Quo accepto propius admotos invasimus pridie festum S. Lucæ, nimirum die Lunæ 17 Octobris. Saracenis, qui nobiscum erant, profligatis ac terga vertentibus, nostri tum soli Coresmianis simul & Babyloniiis expositi tam parvo erant numero, ut irritis conatibus suis omnibus succumberent. De tribus Ordinibus militaribus tantummodo tres ac triginta Equites Templarii, sex ac viginti Hospitalarii atque tres Teutonici evadebant salvi, regionis Procerum ac Equitum plerisque cæsis aut captis.

Regem Cypri & Antiochiæ Principem oravimus, ut copias mitterent, Terram sanctam in hac necessitate ultima defensuras: sed, quid acturi sint, incertum. Gravissima passi pejora metuimus. Regio, quam Christiani sibi armis comparaverant, omni ope humana caret. Ethnici in planitie Ptolemaidis bis mille passibus ab urbe castra metati sunt. In omnem agrum Nazarethum ac Saphetum usque libere excurrentes a rusticis cæterisque incolis pensiones Christianis debitas

tas accipiunt: nam hi omnes indigenæ, ut se Corefmanis addicerent, in nos confurrexerunt. Nostris nihil superest præter aliquot arces, quas ægerrime tuentur. Finitur epistola asserendo, Terram sanctam esse perditam, nisi per trajectum maris mense Martio faciendum suppetias obtineat. His cum litteris Galeranus Episcopus Berytensis & Arnoldus Ordinis Prædicatorum an. 1244 prima Adventus Dominica 27 Novembris posthabita temporis inclementia se pelago commitebant; & post sex mensium navigationem oppido periculosam sub festum Ascensionis diem, qui hoc anno 1245 duodecimus Maji erat, Venetias advenerunt.

Imperator Fridericus Corefmanorum irruptionem mox comperit, ut ex duabus epistolis, quas hac de materia scripsit, apparet. In priore ad omnes terræ Principes missa dicit, se hac de re rumore primo aliquem, dein ejus notitiam a Patriarcha Antiocheno accepisse; nec nisi Corefmanorum adventum, Christianorum fugam in urbem Hierosolymam, stragem eis illatam, locorumque sacrorum profanationem commemorat. Asserit, se summo flagrare desiderio sciendi, quo successu Christiani se Sultanis Damasceno & Caracensi junxerint: sed queritur, quod turbatæ fuerint induciæ Cornubiæ

Secul. XIII.
A. C. 1245.

Petr. de Vin.
I. ep. 28. ap.
Rayn. 1244.
n. 2.

Gg 3 Comi

Sæcul. XIII. Comitem inter & Sultanum Ægyptium
A. C. 1245. initæ; & quod bellum Italicum suæque
 cum Papis controversiæ obstiterint, ne
 Terræ sanctæ succurreret.

Matth. Par. Alteram epistolam ad Cornubiæ Co-
ann. 1244. mitem affinem suum Foveæ 26. Febr. in-
p. 546. dictione tertia, scilicet an. 1245 dedit.
 Ibi infaustam diem 17 Octobris deplorat,
 & calamitatis culpam conjicit in Patriar-
 cham Hierosolymitanum, qui, cum hono-
 rem victoriæ solus habere vellet, prælium
 alieno tempore indixisset. Queritur de-
 nuo de violatis induciis, quas cum Sul-
 tano Ægyptio pactus esset, ac de credu-
 litate illorum, qui Sultanorum Damasce-
 ni & Caracensis fœderi confidissent. In
 fine perhibet, se detineri bello Italico, &
 accusat Papam, quod honorificas pacis
 conditiones respuerit.

§. XX.

Convocatio concilii generalis.

Interim Papa Innocentius generalis con-
 cilio convocandi gratia ad Archiepis-
 copos epistolas circummisit, in quibus ita
to. XI. conc. loquitur: *J*esus Christus Ecclesiæ sue
p. 636. ap. *R*ayn. 1245. eam contulit prærogativam, ut ipsius mi-
n. I. ap. *Matth. Par.* nisterio justitia effectum obtineat suum, &
p. 976. bella restinguantur. Itaque Ecclesiam hor-
 ribili tempestate agitatam in splendorem pri-
 stinum